

زمین فوتبال حضور داشته باشیم. یک ملت پشتِ تیم بود. ضربانِ قلب‌مان هماهنگ بود. سرود که می‌خواندند، برایشان اشک می‌ریختم. بارها برای شکست‌هایشان هم ایستاده تشویق کردیم. از هشتِ آذرِ ملبورن تا شبِ بازی با آمریکا، اسپانیا، پرتغال و مراکش. هیچ‌کس جرأت نداشت به ما «دستور شادی» بدهد. از دلِ ملت می‌آمد و بر دل‌ها می‌نشست.

استاندارِ زندگی ما پایین آمده است. درحالی که بیش‌تر کشورهای منطقه رو به جلو توسعه پیدا می‌کنند، آرزویِ ما برگشت به گذشته است! نه پیش از انقلاب بلکه بازگشت به یکی دو دهه قبل. همان زمان که واژه‌ها دستمالی نشده بودند و اعتماد، بالاتر از سرمایه‌های دیگر بود. حالا را نبینید که وی‌ای‌آرِ قلابی، زمین‌های بی‌کیفیتِ فوتبال و تصاویرِ تلویزیونیِ افتضاح تبدیل به عادت‌مان شده است؛ روزگاری ما برای پایین آمدنِ استانداردهایمان با همه‌ی وجود می‌جنگیدیم. ولی حالا نسبت به همه چیز بی‌تفاوت شده‌ایم. آرام قهوه‌مان را در کافه‌ها می‌خوریم، بی‌حس به مسائلِ روز به آدم‌ها نگاه می‌کنیم و از کنارِ مسائل می‌گذریم. دل‌مان برای خودمان تنگ شده است. جایِ یک شادیِ ملی خالی است.

۵۹ خبرگزاری ایرنا

